

214

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 sierpnia 1963 r.

w sprawie odszkodowań za rzeczy użyte do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnych.

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyplacane z funduszków Skarbu Państwa odszkodowanie za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę bez winy właściciela rzeczy użytych do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnych obejmuje:

- 1) środki przewozowe i inwentarz pociągowy;
- 2) materiały pędne i smary do pojazdów samochodowych;
- 3) odzież należącą do osób biorących udział w akcji ratowniczej lub w ćwiczeniach;
- 4) mienie ruchome w gospodarstwie domowym, z zastrzeżeniem wynikającym z przepisu § 2 pkt 3;

5) inne rzeczy i urządzenia, których zniszczenie, uszkodzenie lub utrata spowodowane zostały wskutek użycia ich do akcji ratowniczej lub ćwiczeń.

2. Odszkodowanie przysługuje również za straty w zasiewach, uprawach, plonach, drzewach i krzewach owocowych oraz w plantacjach innych kultur wieloletnich spowodowane akcją ratowniczą lub ćwiczeniami straży pożarnych.

3. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o rzeczach, rozumie się przez to rzeczy określone w ust. 1 oraz zasiewy, uprawy, plony i kultury wieloletnie określone w ust. 2.

4. Za właścicieli rzeczy uważa się osoby prawne lub fizyczne władające rzeczami jako ich właściciele, posiadacze, użytkownicy lub dzierżawcy.

5. Odszkodowanie przysługuje zarówno, gdy rzeczy zostały zniszczone, uszkodzone lub utracone wskutek użycia ich do akcji ratowniczej lub ćwiczeń kierowanych przez uprawnionego członka straży pożarnej, jak również w razie samorzutnej akcji ratowniczej prowadzonej przez mieszkańców przed przybyciem straży pożarnej, pod warunkiem jednak, że użycie tych rzeczy uznane będzie przez kierownictwo właściwej jednostki straży pożarnej za uzasadnione.

§ 2. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, nie przysługuje:

- 1) za wodę użytą do akcji ratowniczej;
- 2) za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę wyposażenia technicznego straży pożarnych i wyekwipowania służbowego pracowników i członków straży pożarnych;
- 3) za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę pieniędzy, kosztowności, zegarków, aparatów radiowych i telewizyjnych oraz innych ruchomości domowych, których właściwość wyłącza możliwość ich użycia do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnych.

§ 3. 1. Odszkodowanie ustala się w pełnej wysokości szkody obliczonej według rzeczywistej wartości rzeczy w dniu powstania szkody; odszkodowanie nie obejmuje utraconych korzyści, które rzecz przynosi jej właścicielowi.

2. Odszkodowanie za straty w zasiewach, uprawach i płonach powinno odpowiadać wartości przewidywanych zbiorów, po odliczeniu wartości nakładów, które właściciel poniósłby w związku z dokonaniem zbioru.

3. Odszkodowanie za zniszczone drzewa i krzewy owocowe powinno odpowiadać wartości danego rodzaju drzewa czy krzewu, stosownie do jego wieku, warunków agrotechnicznych uprawy, strefy ekonomicznej oraz średniej wartości jednorazowego plonu.

4. Odszkodowanie za zniszczone plantacje innych kultur wieloletnich, w których szkodę wyrządzono po upływie połowy okresu produktywności danej kultury, niezależnie od odszkodowania za utracony zbiór w roku, w którym kultura została zniszczona, powinno odpowiadać kosztom jej założenia i pielęgnacji do czasu pierwszych zbiorów. Odszkodowanie zmniejsza się z każdym następnym rokiem o sumę amortyzacji plonów, która wynika z podzielenia kosztów założenia i pielęgnacji plantacji przez liczbę lat jej produktywności.

5. Jeżeli szkoda wyrządzona została w plantacji, dla której nie upłynęła jeszcze połowa okresu jej produktywności (plantacja nowa), wówczas niezależnie od odszkodowania za założenie i pielęgnację plantacji do czasu pierwszych zbiorów należy się odszkodowanie w wysokości przeciętnej wartości plonów za okres od roku, w którym szkodę wyrządzono, do połowy okresu produktywności danej kultury.

§ 4. 1. Jeżeli rzeczy objęte są obowiązkowym ubezpieczeniem, odszkodowanie ustala się według zasad obowiązujących przy likwidacji szkód objętych tym ubezpieczeniem.

2. Zasady ustalania cen jednostkowych dla rzeczy objętych obowiązkowym ubezpieczeniem (ust. 1) stosuje się również przy ustalaniu wysokości odszkodowania za straty w uprawach, zasiewach i płonach nie objętych takim ubezpieczeniem.

§ 5. 1. Wysokość odszkodowania ustala i odszkodowanie wypłaca Państwowy Zakład Ubezpieczeń, zwany dalej „PZU”.

2. Podstawą do ustalenia wysokości odszkodowania za materiały pędne i smary do pojazdów samochodowych (§ 1 ust. 1 pkt 2) jest przedłożony przez poszkodowanego rachunek

poświadczony przez kierownictwo jednostki straży pożarnej, która z tych rzeczy korzystała.

3. Wysokość odszkodowań, z wyjątkiem odszkodowań, o których mowa w ust. 2 oraz w § 4 ust. 1, ustala się na podstawie zgłoszonego do PZU przez poszkodowanego piśmennego wniosku wskazującego rodzaj szkody i jej okoliczności. Wniosek powinien być potwierdzony przez kierownictwo jednostki straży pożarnej biorącej udział w akcji ratowniczej, a w razie przeprowadzenia akcji ratowniczej bez udziału straży pożarnej — przez prezydium właściwej gromadzkiej rady narodowej bądź też przez kierownictwo jednostki organizacyjnej, sprawującej administrację nieruchomości, w której prowadzona była akcja ratownicza; do wniosku powinno być dołączone szczegółowe uzasadnienie wysokości żądanego odszkodowania.

4. Jeżeli wskazana we wniosku wysokość żądanego odszkodowania, o którym mowa w ust. 3, przekracza kwotę 5.000 zł, odszkodowanie ustala się na podstawie oszacowania szkody dokonane przez biegłego; jeżeli wysokość żądanego odszkodowania nie przekracza kwoty 5.000 zł, odszkodowanie ustala się bez szacowania szkody, na podstawie materiałów wskazanych w ust. 3.

5. Jeżeli za powstałą szkodę przysługuje również odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia, odszkodowanie wypłaca się w wysokości obliczonej stosownie do § 3, zmniejszonej o kwotę odszkodowania wypłaconego z tytułu ubezpieczenia.

§ 6. 1. Roszczenie o wypłatę odszkodowania poszkodowany powinien zgłosić ustnie lub na piśmie do właściwego terytorialnie inspektoratu powiatowego (miejskiego) PZU, w miarę możliwości natychmiast po powstaniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od dnia, w którym dowiedział się o szkodzie albo w którym ustala przyczyną uniemożliwiająca zgłoszenie szkody. Inspektorat, do którego zgłoszono szkodę, wydaje zgłaszającemu potwierdzenie zgłoszenia.

2. Jeżeli zgłoszenie szkody nastąpiło z winy poszkodowanego po terminie określonym w ust. 1, a opóźnienie zgłoszenia uniemożliwiło ustalenie wysokości odszkodowania, PZU może odmówić wypłaty odszkodowania.

§ 7. 1. PZU ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia roszczeń.

2. W przypadku przewidzianym w § 5 ust. 5 PZU ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie 7 dni od dnia przyznania odszkodowania z tytułu ubezpieczenia.

§ 8. Odszkodowanie ustalone przez PZU powinno być wypłacone poszkodowanemu niezależnie od tego, czy korzysta on z uprawnienia przewidzianego w art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120).

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 4 czerwca 1954 r. w sprawie wynagrodzenia szkód poniesionych w związku z akcją ratowniczą w czasie pożaru (Dz. U. Nr 31, poz. 125).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Finansów.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz